

## Arrest

nr. 229 027 van 20 november 2019  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 27 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van*

de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch verzoekster onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

3.4. De Raad merkt op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade, en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een Europees veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliel dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging of ernstige schade in haar hoofde.

De commissaris-generaal heeft terecht het volgende vastgesteld hieromtrent: “Vooreerst wordt vastgesteld dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het

hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Zo blijkt uit uw paspoort en uit uw verklaringen dat u verschillende malen Albanië verliet en er terugkeerde. In januari 2018 trok u in bij uw toenmalige partner D.(...) D.(...) en diens ouders (CGVS, p. 3). U werd er volgens uw verklaringen zodanig slecht behandeld dat u reeds een maand later, op 29 januari 2018, naar België reisde om de situatie te ontvluchten (CGVS, p. 7-11). U verklaarde dat u toen reeds de bedoeling had om bescherming aan te vragen, maar u liet gedurende uw verblijf van bijna drie maanden na effectief een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U keerde naar Albanië terug op 26 april 2018 en trok opnieuw in bij uw schoonouders, maar vertrok reeds op 10 mei 2018 terug naar België. Opnieuw verklaarde u dat u de intentie had om bescherming te zoeken, maar opnieuw verbleef u drie maanden in België zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U keerde op 8 augustus 2018 terug naar Albanië en verbleef tot 12 augustus bij uw schoonouders, om vervolgens wederom naar België te komen met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Voor de derde maal liet u, bij uw verblijf van bijna drie maanden in België, na een verzoek in te dienen. U keerde op 2 november 2018 terug naar Albanië, verbleef er tot 21 december 2018 en kwam vervolgens opnieuw naar België. U wachtte vervolgens nog een maand om uw verzoek om internationale bescherming in te dienen, hetgeen u deed op 21 januari 2019 (CGVS, p. 7-14). Uw verklaring voor uw bijzonder laattijdige verzoek om internationale bescherming, met name dat u steeds dacht dat de situatie zou verbeteren, kan niet overtuigen. Door uw ouders verklaarde u immers reeds jarenlang te zijn mishandeld, en uw schoonouders behandelden u slecht vanaf het moment dat u bij hen introk (CGVS, p. 9). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u telkens opnieuw geloofde dat de situatie bij uw (schoon-)familie plots zou zijn verbeterd bij uw terugkeer. Het is daarenboven opvallend dat u telkens bijna exact drie maanden, i.e. de periode dat de houder van een Albanees paspoort in de Europese Unie mag verblijven, in België verbleef. Dit noopt ertoe vraagtekens te zetten bij de motieven van uw komsten naar België en uw terugkeren naar Albanië. Dat u tot driemaal toe drie maanden in België verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen en vervolgens terugkeerde naar Albanië, en dat u ook na uw laatste komst naar België een maand wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, getuigt dan ook van een houding die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade en tast de algemene geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van Albanië op ernstige wijze aan. Uw geloofwaardigheid wordt verder op de helling gezet door het feit dat u, hoewel u viermaal naar België reisde met het doel een verzoek om internationale bescherming in te dienen naar aanleiding van huiselijk geweld, het niet nodig achtte documenten te bekomen van de keren dat u naar het ziekenhuis moest gaan ten gevolge van dit huiselijk geweld (CGVS, p. 15).” Verzoekster betwist en bekritiseert doch weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit de bestreden beslissing blijkt: “Voorts dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw familie en die van uw ex-partner geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde immers weliswaar driemaal klacht te hebben ingediend bij de politie (in november 2017 in Koplik en in november of december 2018 in Koplik en in Shkodër), maar hiervan legde u geen enkele vorm van bewijs neer. Daarenboven heeft u het door u aangehaalde wangedrag door de politie, die geen onderzoek zouden hebben gevoerd en u zouden hebben weggestuurd omdat ze dergelijke klachten voortdurend zien, op geen enkele manier aangeklaagd (CGVS, p. 15-17). Evenmin ondernam u enige verdere stappen, zoals het contacteren van de ombudsman, van een hulporganisatie voor slachtoffers van huiselijk geweld, of van een advocaat. Uw verklaring hiervoor, dat een ombudsman niet bestaat en men voor een advocaat veel geld nodig heeft, kan niet volstaan (CGVS, p. 17). Uit de informatie die hieronder wordt toegevoegd blijkt immers dat men wel degelijk een klacht kan indienen bij de ombudsman.

*Betreffende het betalen van een advocaat, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u wel in staat was om vier reizen naar België te financieren. Bovendien blijkt uit de informatie die hieronder geciteerd wordt dat er in Albanië een mogelijkheid bestaat tot kosteloze rechtsbijstand.” Verzoekster haar huidige stelling, in welk verband zij verwijst naar enkele rapporten en artikelen omtrent o.a. (huiselijk) geweld tegen vrouwen en corruptie bij de Albanese autoriteiten, dat zij vanwege de overheden van haar land dus niet de nodige bescherming kon krijgen, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze algemene, veeleer theoretische stelling berust niet op, laat staan op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook grondslag en ernst.*

*Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoekster naar artikelen en rapporten omtrent o.a. (huiselijk) geweld tegen vrouwen en corruptie bij de Albanese autoriteiten, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).*

*4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 augustus 2019, voert verzoekende partij aan dat zij het slachtoffer is geworden van huiselijk geweld zowel van de kant van haar echtgenoot als van haar eigen familie. Verzoekende partij wijst er op dat de situatie thans nog erger is aangezien zij nu een baby heeft en ook de baby in gevaar is wanneer zij teruggestuurd zou worden naar Albanië. Verzoekende partij benadrukt dat zij een kwetsbaar profiel heeft en helemaal alleen is in België. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij niet kan rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten temeer de politie corrupt is. Verzoekende partij bevestigt dat haar kind in België is geboren en de vader, waarmee zij geen contact meer heeft, in Albanië is.

De Raad benadrukt het feit dat verzoekende partij tot driemaal toe drie maanden in België verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen en vervolgens terugkeerde naar Albanië, en dat zij ook na haar laatste komst naar België een maand wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit getuigt van een houding die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade en tast de algemene geloofwaardigheid van haar vrees ten aanzien van Albanië op ernstige wijze aan.

Waar zij aanhaalt dat zij niet kan rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten temeer de politie corrupt is, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit de bestreden beslissing blijkt: “Voorts dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw familie en die van uw ex-partner geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde immers weliswaar driemaal klacht te hebben ingediend bij de politie (in november 2017 in Koplik en in november of december 2018 in Koplik en in Shkodër), maar hiervan legde u geen enkele vorm van bewijs neer. Daarenboven heeft u het door u aangehaalde wangedrag door de politie, die geen onderzoek zouden hebben gevoerd en u zouden hebben weggestuurd omdat ze dergelijke klachten voortdurend zien, op geen enkele manier aangeklaagd (CGVS, p. 15-17). Evenmin ondernam u enige verdere stappen, zoals het contacteren van de ombudsman, van een hulporganisatie voor slachtoffers van huiselijk geweld, of van een advocaat. Uw verklaring hiervoor, dat een ombudsman niet bestaat en men voor een advocaat veel geld nodig heeft, kan niet volstaan (CGVS, p. 17). Uit de informatie die hieronder wordt toegevoegd blijkt immers dat men wel degelijk een klacht kan indienen bij de ombudsman. Betreffende het betalen van een advocaat, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u wel in staat was om vier reizen naar België te financieren. Bovendien blijkt uit de informatie die hieronder geciteerd wordt dat er in Albanië een mogelijkheid bestaat tot kosteloze rechtsbijstand.” Verzoekster haar huidige stelling, in welk verband zij verwijst naar enkele rapporten en artikelen omtrent o.a. (huiselijk) geweld tegen vrouwen en corruptie bij de Albanese autoriteiten, dat zij vanwege de overheden van haar land dus niet de nodige bescherming kon krijgen, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze algemene, veeleer theoretische stelling berust niet op, laat staan op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook grondslag en ernst.*

*Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoekster naar artikelen en rapporten omtrent o.a. (huiselijk) geweld tegen vrouwen en corruptie bij de Albanese autoriteiten, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).” Met haar voorgaand algemeen betoog toont zij niet aan dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming zou ontberen.*

Het benadrukken dat zij een kwetsbaar profiel heeft en het algemeen stellen dat de situatie thans nog erger is aangezien zij nu een baby heeft en de baby ook in gevaar is wanneer zij teruggestuurd zou worden naar Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier geheel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De Raad merkt verder nog op dat verzoekende partij niet nader uitlegt/toelicht op welke wijze voorgaande elementen eventueel een invloed zouden hebben kunnen gehad die tot een andere afloop van de administratieve procedure zouden hebben geleid.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar relaas, de algemene opmerking dat zij helemaal alleen is in België, en het bevestigen dat haar kind in België is geboren en de vader, waarmee zij geen contact meer heeft, in Albanië is, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 1 augustus 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS